

EL papa revolta els jueus

La decisió de Benet XVI de tornar a acceptar tradicionalistes i antisemites al si de l'església enverina les relacions entre el Vaticà i els jueus, alhora que entre els catòlics creixen els dubtes sobre l'actuació del pontífex.

El papa Benet XVI ha despertat, amb un sol gest, antigues pors.

La via Urbana és un carrer de prostitutes i treballadors de Roma, no gaire lluny de l'estació i, com tot a Roma, tan a prop del cel. Un "Regina angelorum ora pro nobis..." ix de la planta baixa de la casa número 85, un local decorat amb aranyes de cristall i tapissos de domàs.

Ací, cada dijous a les 18.30 h, es reuneixen catòlics especialment devots, que es consideren guardians de la veritat eterna, que se senten afalagats quan els insulten, que són més papistes que el papa. Són els devots de l'FSSPX.

Els lefebvristes. Açò que sona com un nou programari o com el nom d'un grup de rap és l'abreviació per a Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii X –'la Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X'–, en què s'han ajuntat els seuaços tradicionalistes de l'arquebisbe Marcel Lefebvre.

Per tant, aquests són els germans de Pius. Nous partidaris de l'antiga missa llatina seuen o s'agenollen ací, a la seua capella de Santa Caterina de Siena. Entre ells hi ha dues matrones amb barret, tres joves que semblen molt apostòlics, una xiqueta amb vel. El capellà està d'esquena a la comunitat.

No hi ha res més antagònic que aquesta cerimònia arcaica celebrada en cinquanta metres quadrats i la catedral de Sant Pere a l'altra banda del Tiber. Però, així i tot, aquests guardians del greal d'un catolicisme decadent han provocat una crisi al Vaticà que ha estat idònia per a deteriorar seriosament la relació entre els catòlics i els jueus i fins i tot dels cristians entre ells mateixos. Encara no se n'han fet paleses les conseqüències.

La decisió unilateral del papa Benet XVI de tornar a acollir quatre bisbes que havien estat excomunicats l'any 1988 ha motivat sorpresa, desil·lusió i indignació, tant fora del Vaticà com dins. També ha motivat una profunda desesperació amb vista a les futures relacions entre les religions. Que a més a més fora una rectificació interna de l'església –aquests ultres acceptats de nou han estat consagrats il·legalment–, això tant era. La cosa que desfermà l'escàndol fou el fet que un dels fills pròdigs, el bisbe Richard

Williamson, és un dels qui més notòriament han negat l'Holocaust.

Richard Williamson. Aquest bisbe britànic –graduat de Cambridge, de 68 anys–, durant una visita a Alemanya, declarà a una televisió sueca que “ni un sol jueu no estigué en una cambra de gas”. Després parlà molt sobre altures de xemeneies tècnicament inapropiades i portes que no tancaven bé a Auschwitz. Quan li preguntaren sobre el seu antisemitisme, Williamson contestà: “Si l'antisemitisme és dolent, va en contra de la veritat. Si alguna cosa és certa, no és dolenta. A mi no m'interessa la paraula *antisemitisme*.”

Aquest home incorregible ha de tornar a formar part de l'Església, per voluntat del papa, precisament ara?

Amb un gest únic i impensable, Benet XVI ha tornat a despertar en els jueus d'arreu del món la por que l'Església Catòlica no ha abandonat mai del tot el seu antic antisemitisme. Ha tornat a posar en dubte tota la feina de reconciliació del seu predecessor Joan Pau II, que, per primera vegada, es disculpà pels crims comesos per l'església. Ha deixat sorgir entre alguns dels seus seguidors el temor que el papa alemany pugui ser realment un papa de la restauració, que de nou porta la seua església, aquella que començava a aguitar al món modern, cap a la torre d'ivori del dogma teològic.

Un alemany negacionista? Ara afeim-hi, a més a més, la pregunta

que circula arreu del món: com pot ser precisament un papa alemany qui indulte algú que nega l'Holocaust? És que el papa ha subestimat els seus propis gestos? És que no sabia què feia? Benet XVI tenia un pla o és que la seua decisió seguia la lògica teològica –sovint fosca– dels buròcrates clericals del Vaticà? El papa, que havia estat un home de llibres gran part de la seua vida, encara entén el món fora dels murs del seu palau?

Jueus d'arreu del món han reaccionat indignats. El gran rabí israelià ha cessat immediatament el diàleg interreligiós amb el Vaticà. Isaac Cohen, el ministre israelià d'Afers Religiosos, aconsella de “trencar tota vinculació amb una corporació que nega l'Holocaust i que és antisemita”. D'aquesta manera es refereix a les relacions diplomàtiques amb el Vaticà. El rabí Israel Meir Lau, supervivent del camp de concentració de Buchenwald i antic gran rabí d'Israel, demana, perplex: “Un mentider com aquest, com pot obtenir la protecció i la rehabilitació del cap de l'Església Catòlica?”

És una pregunta que també es fan molts catòlics, sobretot a Alemanya, la pàtria del papa. “Ací impera el terror absolut”, diu el jesuïta Klaus Merkes, rector de Maria Regina Martyrum, l'església de la memòria de les víctimes del nacionalsocialisme, a Charlottenburg, a Berlín. No podia callar davant l'esdeveniment: “Horror pel bisbe Williamson, però també per la decisió de Roma. Potser no se n'han

comunicat els motius, encara. Però quina mena de motius podrien ser, per l'amor de Déu?”

El bisbe de Regensburg, Gerhard Müller, tot i ser molt tradicional, va retraure al papa “que havia allargat els braços a un agrupament marginal”, i demanava que es prohibira l'entrada a tots els temples i a totes les institucions del seu bisbat al bisbe Williamson, aquell qui “anava contant arreu històries idiotes i infames”.

A Múnic, on va fer classes el professor de teologia Joseph Ratzinger, pràcticament tota la facultat catòlica va signar una nota de protesta enèrgica i censurà els canvis al Vaticà. El degà catòlic de la ciutat, Ferdinand Schumacher, va demanar perdó públicament al president de la comunitat local judeocristiana, Sharon Fehr, pel comportament de Benet XVI: “Ni amb tota la bona voluntat no sóc capaç d'entendre l'actuació del papa”.

Els primers catòlics que es donen de baixa de l'Església ja són a mig camí del registre civil, perquè molts pensen, tal com diu encertadament el catòlic de Múnic Helmut Reinhard, de 62 anys, que “ja n'hi ha prou”.

La seua família va perdre 15 membres a Auschwitz-Birkenau. “Tots gitanos –diu– i tots catòlics.” El seu cosí viu a Colònia. Markus Reinhard, de cinquanta anys, es donà de baixa de l'Església Catòlica, juntament amb la seua dona i quatre germanes, dimarts de la setmana passada, el dia de l'aniversari de l'Holocaust.

Arribada dels jueus hongaresos a Auschwitz (1944). El negador de l'Holocaust, Williamson, durant l'entrevista: “No m'interessa l'antisemitisme.”

Una gran quantitat de religiosos compromesos s'esplaien, disgustats, a internet. A fòrums religiosos com Mykath, les intervencions al debat augmenten ràpidament. "Qui es pot prendre seriosament una excomunió després d'això que va passar dissabte passat?", demana un autor. Un altre resumeix, indignat: "Williamson comet un delictes a Alemanya (la negació de l'Holocaust), les seues ovelles s'acliquen d'ulls, i ell serà premiat pel papa amb la promoció a bisbe de l'Església Catòlica. Què passaria si Williamson posara una bomba a una sinagoga? El papa el nomenaria cardenal?"

Fins i tot Heiner Geissler, l'antic secretari general dels demòcrata-cristians de la CDU, lamenta "que el papa s'allunye de les dones, dels creients d'unes altres religions, dels divorciats i dels homosexuals".

Quan feia amb prou feines quatre anys que el primer papa alemany dels darrers temps havia assumit el càrrec, la relació entre les dues grans religions del món ha quedat feta miques. Probablement, la reconciliació entre els catòlics i els jueus s'ha deteriorat per molts anys.

Òbviament, Benet ha intentat salvar tant com ha estat possible. Al discurs del dimecres a la sala d'audiències abordà la qüestió clarament: "Aquests dies en què rememorem l'Holocaust, em vénen a la memòria imatges de les meues repetides visites a Auschwitz (...) Mentre expresse de nou, de tot cor, la meua completa i contundent solidaritat amb els nostres germans, els portadors de la primera aliança, desitge també que l'Holocaust instigue a la humanitat a reflexionar sobre el poder imprevisible del mal quan aquest arriba al cor de l'home."

Paraules ben clares. Però el papa les va llegir amb un interès poc perceptible. Una paraula personal, més enllà del manuscrit, hauria aguditzat el conflicte. De tota manera, sembla que aquestes darreres setmanes el papa no s'ha adonat gaie de les proporcions que ja ha assolit la indignació mundial. "M'ha causat una bona impressió i de cap manera semblava preocupat. Vàrem parlar de menjar", diu un confident que es trobà amb Benet dijous al palau papal. Molts catòlics temen que el món haja perdut el papa.

Pelegrins joves durant la intervenció de Benet a Colònia (2005).

El pontífex de les píxies. Quan aquell home, que una volta fou Joseph Ratzinger, saludà els pelegrins alemanys, ja com a papa Benet XVI, el 25 d'abril del 2005, se li escapà una confessió: "He dit al Senyor amb un convenciment profund: 'No em faces açò!'"

La jaculatoria no fou escoltada, i al principi l'entusiasme pel nou papa, almenys a Alemanya, fou enorme. "Som papa" cridava alegrement el periòdic *Bild* sobre la carrera del professor de teologia bavarès que, després de tot, com a cap de la congregació creient havia vetllat ni més ni menys que per la puresa de la doctrina durant anys. Mentrestant creix l'escepticisme per l'actuació d'aquest papa. Alguna de les seues ovelletes tem ara que aquest pastor tan erudit passe als annals de l'església com una mala elecció, com el pontífex de les píxies.

Però el papa no sembla preocupat perquè l'entusiasme de la gent s'haja esvaït tan ràpidament. Joseph Ratzinger sempre havia sospitat de l'alegria de les masses. Havia desconfiat profundament dels pelegrinatges de la joventut cap al seu predecessor Joan Pau II.

Així que tal volta no el molesta que els pelegrinatges a la plaça de Sant

Pere minven contínuament. L'any passat anaren 2,2 milions de persones a les audiències de cada dimecres, és a dir, un milió menys que fa dos anys.

L'esperat ressorgiment de l'Església no s'ha produït. Per això la decepció per la darrera decisió del papa és tan gran.

La setmana passada arribaven interrompudament a Ràdio Vaticà correus electrònics furiosos; alguns foren llegits a l'emissora papal. Per exemple: "Vergonya al Vaticà, que presumptament no sabia res de les declaracions del bisbe Williamson. El papa Joan Pau II hauria despatxat els responsables del Vaticà."

O bé: "Estic indescriptiblement furios amb el senyor Ratzinger. Es prepara el terreny per a nous progrms." Un oient de l'ona radiofònica internacional fins i tot reclamava que el Vaticà havia "d'obligar a pelegrinar a Auschwitz" el bisbe que nega l'holocaust. Un altre volia tornar a tenir el predecessor de Ratzinger: "Amb la rehabilitació del germà Lefebvre, declaradament antisemita, Benet es burla de l'herència del seu antecessor, que incansablement intercedia a favor de la reconciliació entre el cristianisme i el judaisme."

També a l'entorn directe del papa molts s'han quedat astorats amb el nou debat antisemita. Fins i tot la setmana passada el fidel *Osservatore Romano* va renyar fort el consell pontifici. El diari lamentava que el Vaticà hagués acomplert el procés d'anul·lació de l'excomunió dels quatre bisbes de la Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X "com un mal guió cinematogràfic".

Com ha pogut passar? Benet ha dictat el decret per a l'anul·lació de l'excomunió sense haver-ne parlat amb cap autoritat de la cúria.

Això, al Vaticà, vol dir que abans de fer aquest pas no s'ha consultat res al Consell Papal per al Foment de la Unitat Cristiana. "Fou la decisió del papa", aclarí el cardenal alemany Walter Kasper, president d'aquesta comissió. Mentrestant, Kasper, que havia estat company de camí del papa i que ara n'és més aviat un amic trist, presentà formalment la dimissió.

El decret, que havia de reconciliar els tradicionalistes amb la seua església, es promulgaria —ho diu un dels responsables de la congregació bisbal— en el cinquantè aniversari del concili II del Vaticà, convocat pel papa Joan XXIII, entusiasta de la reforma. Això seria el 25 de gener, un bona data per al canvi d'orientació d'un papa que intervé el calendari eclesiàstic i la història de l'església.

El papa semblava ignorar que el dia 27 de gener era la commemoració d'Auschwitz i que un dels indultats havia negat notòriament l'Holocaust. Sembla que tampoc ningú del seu entorn més pròxim no considerarà rellevant de recordar-li-ho.

El dimecres 21 de gener, el cardenal Giovanni Battista Re, com a prefecte de la congregació bisbal, va signar el document. Poc després fou realment conscient de què hi rebia el suport.

El diaris ja anaven plens del pensament de Williamson. Hauria estat més intel·ligent d'esperar unes quantes setmanes a publicar-ho. El diari econòmic *Italia Oggi* informà, gràcies a l'obtenció de testimonis auditius, d'un atac d'ira del cardenal Re. "Què n'és, de matusser!", bramà un matí de diumenge sagrat a l'autobús que el portava a la missa de la basílica de Sant

L'antisemitisme de l'Església: bisbes alemanys, juntament amb una multitud de partidaris fent la salutació hitleriana (1935).

El Vaticà no sabia qui era Williamson?

"Aquest és el problema", digué el pare Eberhard de Gemmingen la setmana passada en un comentari a Radio Vaticà: "Què vol dir aquest concepte: el Vaticà? El Vaticà és gran, té molts despatxos. Segur que alguns despatxos que s'encarreguen de la política coneixien les declaracions antisemites. Però potser no saberen a temps que s'havia anul·lat la seua excomunió."

També l'altre departament de la Secretaria d'Estat, que s'encarrega de les relacions internacionals, hauria d'haver-se ocupat del decret. "Hi hauria d'haver algú que coneguera el bisbe Williamson. I per damunt de tota autoritat hi ha el cap del cardenal, el secretari d'estat Tarcisio Bertone, i per damunt d'ell, el papa."

És, per tant, tot culpa del nyap de la burocràcia de la cúria romana? Només faltaria!

Però l'error amb la Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X no hauria esdevingut un escàndol si no hagueren eixit a la llum dos problemes bàsics d'aquest pontificat que estan relacionats entre si.

En primer lloc, l'aïllament creixent de Benet XVI, que inclou el tarannà pusil·lànim en les seues relacions amb la modernitat, una actitud profundament conservadora que constantment s'adreça cap a "un ecumenisme de dretes", tal com li ha retret aquests dies el teòleg fonamentalista Johan Baptist Metz. El papa —això diu un membre de la cúria— s'ha envoltat d'un equip d'escolans d'amén. No té cap corrector crític. Aquest equip protegeix l'octogenari papa fins i tot dels escàndols als mitjans de comunicació. "Per norma general a ell li arriben només fragments de la premsa internacional. Sovint es diu abans de mostrar-li res: 'No, no, aquest article no li'l podem ensenyar.'"

En segon lloc, el número u de la secretaria d'estat papal és un cap poc polític, al contrari que el seu antecessor, Angelo Sodano. Benet l'ha nomenat cardenal perquè s'ha mostrat "com un pare espiritual prudent" i confia en ell per a treballar conjuntament en la Congregació per a la Doctrina de la Fe.

El jesuïta i l'Israel que odia Israel

Vicent Martí

Periodista

Israel és excepcional. Quan és bo “es el pueblo más grande de la historia de la humanidad”. Quan és dolent “puede ser la vergüenza y lo más abominable de nuestra humanidad”. Naturalment, ara “Israel está dando la peor versión de sí mismo”. Una versió tan execrable que “el mayor daño que hizo Hitler a los judíos no fue sólo el exterminio de casi seis millones sino el haber conseguido que ese pueblo admirable se pervirtiera y sacara a flote lo peor de sí mismo”. Israel és admirable si es deixa exterminar. Israel és el Mal radical si es defensa contra els exterminadors. Israel és excepcional.

Qui condemna a viure en permanent estat d'excepció el poble i l'estat d'Israel és, i no pot ser casualitat, un teòleg jesuïta-marxista. Bel·licós acòlit de Sant Pau –“Tot això va canviar amb l'adveniment i el triomf del cristianisme paulí, aquest acte d'autoodi absolutament transcendental en la història jueva”, segons George Steiner– i Karl Marx

–“L'emancipació social del jueu és l'emancipació de la societat del judaisme”–, José Ignacio González Faus destil·la antisemitisme metafísic exterminador com qui respira. I ho fa amb l'esglaiadora bona consciència que proporciona tan excel·lent companyia: l'Israel –Sant Pau, Marx– que odia Israel.

Així i tot, l'impredador pare jesuïta també hi fa ús de la infanteria. De fet, totes aquestes atroces consideracions sobre Israel, publicades a *La Vanguardia* la vigília del Dia de l'Holocaust d'enguany, només eren el pròleg a un manifest contra Israel, reproduït gairebé íntegrament, de 83 jueus antisionistes anglesos. L'únic jueu bo per al nostre èmul de l'abbé Pierre –un altre demagog miserable– és el jueu hostil a l'estat d'Israel, el jueu antisionista –i què és l'antisionisme, si no un antisemitisme d'extermini? I el jueu pervertit després d'Auschwitz, vergonya i abominació de la humanitat, és l'Israel que no vol deixar-se aniquilar, el jueu sionista. Torna Marx de bracet de Sant Pau a un territori delimitat i colonitzat per Adolf Hitler: “El jueu no és l'agredit sinó l'agressor”. No el deixeu escapar, agredits capellans de Barcelona o Teheran.

Pau Extramurs. No es referia al sant pare, sinó al seu col·lega, el cardenal colombià Darío Castrillón Hoyos, que el va impel·lir a signar.

Després de la relliscada ningú no va saber menar amb eficiència la crisi, ni tan sols a l'oficina de premsa del Vaticà. Mentre s'anaven escampant els comentaris del bisbe Williamson per tots els mitjans, les comunicacions de premsa de la santa seu s'ocupaven del nomenament de Mariazell com a ciutat honorària i de la comunió del patriarca d'Antioquia.

Fins a mitja setmana els curials no foren conscients que hi havia hagut una catàstrofe. Ràpidament, uns vo-

luntaris penjaren a YouTube vídeos amb el discurs del papa a Auschwitz, les seues visites a sinagogues i trobades amistoses amb dignataris jueus. Fins divendres, la pàgina havia rebut 1.900 visites.

Primer van ser els musulmans.

Al llarg dels anys, al Vaticà s'ha creat un *lobby* al voltant del papa d'una gran influència i amb possibilitats de manipulació. S'hi compten els membres de grups com ara l'Opus Dei, els Legionaris de Crist, els Germans de Pere i els Germans de Pius.

Quan es tracta d'apropar-se a les altres religions, no tan sols retarden

i entretenen fins a l'avorriment les decisions que s'han de prendre, sinó que guarden les aparences respecte a signes evidents de la seua ideologia.

Serveix d'exemple el bateig d'un musulmà pel papa a la catedral de Sant Pere la nit de Pasqua del 2008. Darrere s'amagava el moviment laic conservador, de gran influència a Itàlia, Comunió i Alliberament.

L'ostensiva conversió d'una musulmà al catolicisme no aportà al papa res més que la irritació dels musulmans d'arreu del món. Diaris àrabs van escriure que l'aigua que el papa Benet vessà sobre el cap del convers era “com tirar gasolina sobre el foc del xoc de civilitzacions”. Osama Bin Laden, quasi simultàniament, va difondre per internet un missatge contra el papa i l'acusà de tenir un paper destacat en la nova croada contra l'islam.

Els petits actes que els integrants ortodoxos tramen al Vaticà a l'ombra dels seus despatxos poden tenir grans efectes polítics. Aparentment, Benet no va saber veure la força explosiva d'aquest bateig. Ja era la segona vegada que tenia maldecaps a causa de greus irritacions al món islàmic.

Al seu discurs de Regensburg, el 2006, va provocar per primera vegada la ira dels musulmans, des de Jakarta a Casablanca. En aquell moment, el setembre de 2006, el papa Benet XVI va fer una classe magistral en què relacionà la fe i la raó, cosa que originà un conflicte global entre religions. “Mos-tra'm allò que Mohàmmad ha portat de nou i només trobaràs maldat i inhumanitat”, va dir, tot citant un emperador bizantí. Poc després cremava arreu una forta indignació. A Indonèsia, els fonamentalistes islàmics exigien la mort del papa. A Somàlia mataren a trets una monja que treballava en una clínica infantil. Primerament, el papa atribueix obertament a una altra religió mundial una inclinació a la violència i, després, cita una frase que critica l'islam sense distanciar-se'n clarament ni suficientment.

Ratzinger, doctor en teologia, fou el qui havia redactat aquell discurs. Òbviament, el sant pare té dificultats per capir l'efecte social de la seua actuació. Benet no té cap olfacte per a l'opinió pública, no es cap polític;

“No aniré a Auschwitz”

Catorze preguntes al bisbe Richard Williamson, abans de ser expulsat de la Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X.

Williamson no volia una entrevista directa; insistí que li enviaren les preguntes per fax a l'Argentina; les seues respostes arribaren per correu electrònic. Foren confirmades per una conversa telefònica amb ell i l'advocat de la Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X.

—**El Vaticà exigeix que us retracteu de la negació de l'Holocaust i amenaça de deixar de designar-vos com a bisbe. Com reaccionaríeu?**

—Sempre he buscat la veritat en la meua vida. Per això em vaig convertir al catolicisme i em vaig fer capellà. Ara només puc explicar allò de què estic completament convençut. Com que entenc que hi ha molta gent honrada i llesta que pensa d'una manera diferent, he d'examinar de nou les proves històriques. Ja ho vaig dir a l'entrevista a la televisió sueca: es tracta de proves històriques, no d'emocions. Quan trobe aquestes proves em corregiré. Però això voldrà temps.

—**Com pot negar l'Holocaust un catòlic il·lustrat?**

—Em vaig ocupar del tema els anys 80. En aquell moment vaig llegir diversos textos. A l'entrevista vaig citar l'informe Leuchter, que em semblava plausible. Ara em diuen que és refutat científicament. Ho he d'analitzar detingudament.

—**També podríeu anar a Auschwitz personalment.**

—No, no aniré a Auschwitz. He demanat el llibre de Jean-Claude Pressac, que en anglés es titula *Auschwitz. Technique and operation of the gas chambers*. L'obra és de camí, la llegiré i l'estudiaré.

—**La Fraternitat us ha donat un ultimàtum fins a final de febrer. Compteu que hi haurà una ruptura?**

—A l'Antic Testament el profeta Jonàs va dir als mariners, quan el vaixell era a punt d'afonar-se: “Agafeu-me i llanceu-me a mar, perquè la mar es calme i us salve. Perquè sé que aquesta violenta tempesta que ara us afecta, és per culpa meua.” La Fraternitat té una missió religiosa que jo ara perjudique. Ara revise les proves històriques. Si no em

convencen, faré tot allò que siga a les meues mans per a no continuar perjudicant l'Església i la Fraternitat Sacerdotal.

—**Què significa per a vós l'anul·lació de l'excomunió per part del papa Benet XVI?**

—L'única cosa que volem sempre és ser catòlics, cap altra cosa. No hem desenvolupat una doctrina pròpia, sinó que preservem allò que l'església sempre ha ensenyat i ha practicat. Quan els anys 60 i 70 tot canvia en nom d'aquest concili, es va provocar un escàndol. Així ens desplaçaren al límit de l'església. Ara, quan el fracàs d'aquests canvis es fa evident a les esglésies buides i al clergat antiquat, tornem a ser el focus d'atenció. Això ens passa a nosaltres, els conservadors: tenim raó, només hem d'esperar tant com calga.

—**Al Vaticà, pretenien no conèixer-vos. És cert?**

—La majoria dels contactes passen pel bisbe Fellay i del Consell General, que no escolte. Però tres dels quatre bisbes estiguérem en un àpat celebrat amb el cardinal Castrillón Hoyos el 2000. Fou més aviat per conèixer-nos i probablement parlàrem sobre dubtes teològics i filosòfàrem un poquet. El cardinal fou molt amable.

—**Entre les grans conquestes de l'Església Catòlica hi ha el concili II del Vaticà. Per què no el reconeixeu en tota l'extensió?**

—No és clar en absolut què hi hem de reconèixer. Un document important és “*Gaudium et spes*”, amics i esperança. Ací es parla amb entusiasme de l'efecte de la connexió entre els pobles a través del turisme en massa. Però no es pot esperar d'un equip conservador que els sembla bé un revulsiu. Després tracta de pors i necessitats. Es parla d'una guerra atòmica entre les grans potències. Mireu, molt d'açò ja s'ha superat. Aquests textos del concili són sovint ambigus. Com que ningú no sabia exactament què volia dir, poc després del concili cadascú va fer què va voler. Això porta a aquest caos teològic que tenim avui. Què hi

hem de reconèixer, l'ambigüitat o el caos?

—**Realment sou conscient que amb les vostres opinions extremes dividiu l'església?**

—L'únic que destrueix la fe és la violació dels dogmes, és a dir, dels teoremes infal·libles. El mateix concili II del Vaticà deia que no anunciava cap dogma nou. Avui dia els bisbes liberals actuen com si fora un superdogma que ho bastara tot, i justifiquen així una dictadura del relativisme.

EL TEMPS

Això contradiu els textos del concili.

—**La vostra posició respecte al judaisme és directament antisemita.**

—Sant Pau ho formulà d'aquesta manera: els jueus són estimats pel Pare, però són els nostres enemics per l'Evangelí.

—**En el vostre antisemitisme voleu remetre-us al rigor de la tradició catòlica i de la Bíblia?**

—Per antisemitisme s'entenen moltes coses. Per exemple, quan es critica la manera israeliana d'actuar a la Franja de Gaza. L'església sempre entén per antisemitisme rebutjar els jueus perquè tenen arrels jueves. Està condemnat eclesiàsticament. Açò es pot entendre d'una religió, en què els fundadors i els personatges més importants dels inicis de la seua història eren jueus. Però també és clar, arran dels molts judeocristians del cristianisme inicial, és que tot els homes necessiten Crist per a salvar-se. Tots els homes, també els jueus.

—**Ben aviat, el papa anirà a Israel i visitarà el Memorial de l'Holocaust. També ho rebutgeu, això?**

—Pelegrinar a la Terra Santa és una satisfacció enorme per als cristians. Al Sant Pare li desitge el millor. Em molesta de Iad Vashem és que allí el papa Pius XII fou agredit tot i que ningú no va salvar tants jueus com ell durant el nazisme. Per exemple, va expedir certificats de baptisme per a jueus que eren perseguits, per a protegir-los de la detenció. Aquests fets s'han tergiversat. D'una altra banda, espere que el papa pose la seua mirada i el seu cor en les dones i en els xiquets contra els quals s'ha atemptat a la Franja de Gaza i que intercedesca per la població cristiana a Betlem, que ara per ara està emmurallada.

—**Les vostres declaracions han alçat molta polseguera i indignació al món jueu. Per què no demaneu perdó?**

—Si he de reconèixer que m'he equivocat, ho faré. Demane a tothom que per favor em crega, que jo no diria, sabent-ho, res que no siga cert. De resultes de les recerques que vaig fer els anys 80, estava convençut de la certesa de les meues declaracions. Ara només he de revisar-ho tot de nou i mirar-me les proves.

—**Almenys reconeixeu els drets humans universals?**

—Quan es proclamaren els drets humans a França, centenars de milers de persones foren assassinades a tot França. Allí on sorgeixen els drets humans com un ordre objectiu que ha de ser introduït per l'estat, sempre s'arriba a una política de l'anticrist. Quan es tracta que els individus obtinguen la llibertat de consciència enfront de l'estat democràtic és quan els drets humans aconsegueixen una funció important. L'individu necessita aquests drets enfront d'un estat que s'alça com un Leviatan. Però el concepte cristià de l'estat és un altre, de tal manera que les teories cristianes de drets humans remarquen que la llibertat no és un fi en si mateix. No es tracta de llibertat d'alguna cosa, sinó de llibertat per a alguna cosa. Per al bé.

—**Les vostres declaracions respecte a la revocació de la vostra excomunió han originat protestes arreu del món. Ho podeu entendre?**

—Una sola entrevista a la televisió sueca és des de fa setmanes un tema principal a Alemanya. Sí, em sorprèn. Sempre és igual a Alemanya en totes les infraccions? Dificilment. No, només sóc l'instrument per a poder actuar contra la Fraternitat Sacerdotal i el papa. Òbviament, el catolicisme d'esquerres alemany encara no ha perdonat a Ratzinger que haja esdevingut papa.

Peter Wensierski, Stefan Winter

la seua actuació segueix uns altres criteris, s'alimenta de sentències teològiques, de coneixements dogmàtics i deures eclesiàstics.

El petit món de Ratzinger. El polític de l'SPD Wolfgang Thierse, catòlic, creu que darrere les pífies hi ha la solitud d'un prelat que viu com un extraterrestre a la nau espacial del Vaticà: "El desencert i la malaptesa del papa demostren que pren les decisions tot sol. Teològicament, viu en un món propi, en el món de l'antic pare de l'església que li han inculcat. No s'adona de les referències històrico-polítiques, insisteix en el dret a la veritat, però l'ha de relacionar amb el respecte cap a unes altres veritats."

Un punt dèbil en la biografia de Ratzinger és que pràcticament mai no

ha eixit d'un entorn clerical estricte. El seu contacte amb el món i els seus habitants fou molt reduït. L'església des de dins, les antigues tradicions, això és el seu món. Només és important allò que hi ha als llibres. Ara, a una edat avançada, mira que el món no es trenque.

"La seua vida actual —diu un teòleg alemany— recorda Lluís XVI: escolta alguna cosa del món, signa alguna cosa, compleix els seus deures, estudia les actes i organitza confortablement la seua vida a la cort. Però no és l'amo de la maquinària que l'envolta."

El papa Benet té una ingenuïtat de vegades graciosa o extravagant, i de vegades aterridora. Per damunt de tot vol ser mestre de l'església, explicar constantment les veritats de la fe. No té pas gaire intenció de fer prendre

posició a la seua església en aquest món.

El papa teòleg reviu a les audiències del dimecres, quan recorre detingudament als apòstols i als pares de l'església, com el desconegut Andreu de Creta.

Vés a saber si també hi ha una simpatia amagada que Benet té cap als ultrapuristes, la Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X i més quixots d'un catolicisme presumptament pur. S'assembla a ells en el seu pessimisme sobre el curs que pren el món, en la passió quasi entomològica per les irregularitats doctrinals en qualsevol microzona, en la seua creença que el cor del món és fet a base de teoremes.

Als autobiogràfics *Erinnerungen* ('records'), Joseph Ratzinger ja criticava el concili II del Vaticà. La ferma

Diàleg interromput: el rabí Lau, el papa Joan Pau II i el xeic Tatsir Tamini a Jerusalem (2000).

fractura amb tradicions com la missa tridentina, un culte religiós al vell estil, escrigué ell, fou un error. “Estic convençut que la crisi eclesiàstica que vivim avui dia es deu en gran part a la desaparició de la litúrgia.”

Qualsevol *germà pius* signaria això. Com també el discurs programàtic que Ratzinger féu l'abril del 2005 directament al conclave: “Una creença clara en el credo de l'església sovint és titllada de fonamentalista. Mentre que el relativisme, que es deixa arrossegar per la ràfega d'alguna doctrina, apareix com l'única posició actual. Hi ha una dictadura del relativisme que no legitima res i, com a darrera instància, només accepta el propi jo i el seu apetit.”

Les notícies volen. Potser la càtedra de Sant Pere és realment l'únic lloc de feina on opinions d'aquesta mena són compatibles amb el perfil de la feina. Per una altra banda, açò col·lideix contínuament amb el món real que hi ha més enllà dels murs lleonins del Vaticà. Perquè la societat mediàtica global ho sent tot, ho veu tot, ho sap tot i no oblida res. Això ha

demonstrat el discurs de Regensburg, això demostra l'assumpte actual amb Williamson.

El Vaticà deu haver sabut quins pensaments abrigaven els deixebles de Lefebvre. A Suècia, els partidaris del bisbe Williamson han penjat una conferència al YouTube on Williamson elogia amb entusiasme el síl·labus com a prova evident del catolicisme vertader. Per als no catòlics: el *Syllabus Errorum* és una llista dels presumptes errors fonamentals de l'edat moderna. Entre aquests hi ha la democràcia, l'estat de dret, la llibertat de culte, la separació de l'estat i l'església, els drets humans, el liberalisme i el racionalisme. (El matrimoni homosexual encara no s'hi ha esmentat explícitament.)

El papa Benet es relaciona amb aquest devot retrògrad perquè es veu a ell mateix com un “servidor de la unitat”, segons que ha aclarit. El seu pas s'ha d'entendre com un “acte de caritat paternal”: “Perquè aquests prelats em manifesten repetides voltes el seu profund patiment per la situació en què es troben.” Volia superar un cisma eclesiàstic.

La Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X té uns 500 capellans arreu del món. No hi ha una xifra mundial exacta de seguidors, però es calcula que són entre 100.000 i 200.000 seguidors, repartits entre trenta països arreu del món. A tot estirar, això representaria un 0,02% de tots els catòlics.

Però és per ells per qui Benet arisca la reputació de la seua església. Aparentment, un teòleg fonamentalista com Joseph Ratzinger pot suportar molt, però no veritats paral·leles. “El papa ha posat anteposat el destí de l'església al respecte a la veritat i al record dels morts”, diu el professor de teologia catòlic Vito Mancuso de Milà.

En efecte, es constata un cert desequilibri. El papa sol entrar en els errors de la part liberal, però mai en els de la dreta. N'hi ha molts exemples: el maig del 2007, a la inauguració de la Conferència de l'Episcopat Llatinoamericà a Aparecida, Brasil, el papa va ofendre tots els indígenes americans. Per primera vegada s'assabentaren que la cristianització dels seus avantpassats no fou cap imposició d'una cultura estrangera sinó que els indígenes l'ha-

vien esperada inconscientment durant anys.

“Dir que el delme cultural que patí el nostre poble fou en realitat una neteja és humiliant; dit clarament, és alarmant”, afirmava el representant dels indígenes, Sandro Tuxá.

Les raons dels jueus. Allò que per a alguns crítics del papa es tracta només d’innocència i de malaptesa en les relacions amb el món, per a uns altres és molt més. Algun dia tot aquest seguit de contratemps esdevindran un model d’obstinació.

Són especialment sensibles a aquests disgustos aquells qui, en la seua història, han sofert les suposades excepcions i contratemps, tant que quasi no en queden. Els jueus.

El fet que el papa allargue la seua mà beneïdora a l’extrem dret del cristianisme, com ara l’indult d’algú com Williamson, no és un “cas particular lamentable”, diu Walter Homolka, rector de l’acadèmia Abraham Geiger a Potsdam. El rabí hi veu més aviat “una cascada d’esdeveniments”, d’on

es conclou que “per al papa la relació judeo-cristiana no té cap valor”.

Això parla d’amargures profundes. Joseph Ratzinger és qualsevol cosa excepte un antisemita. Les fonts comunes del judaisme i del cristianisme són el nucli del seu pensament teològic. Ja a la seua *Introducció al cristianisme* cita amb aprovació la frase del “gran teòleg jueu Leo Baeck”, segons el qual tots els devots, no tan sols els israelians, participaran “de la felicitat eterna”.

De tota manera, es pot retraure al papa que prioritza la unitat de la seua església sobre les relacions entre les religions. Açò els quedà clar novament als savis jueus el 7 de juliol de 2007, quan Benet va prendre una decisió summament papal (l’encíclica “*Motu Proprio*”).

Desfent ponts. Des del 1570, cada divendres sant es resa per la conversió dels “jueus infidels”, perquè s’alliberen de la seua “ceguesa”. Durant 400 anys, també és cert que sense gaire èxit. Després, com a conseqüència

del concili II del Vaticà, es modificà el ritu i ara a l’oració es diu d’una manera més formal: “Preguem també pels jueus, a qui Déu, Nostre Senyor, parlà primer: que els garde en la fe a la seua aliança, en l’amor al seu nom, perquè assolesquen la meta on els vol guiar la voluntat de Déu.”

Amb aquesta carta apostòlica, Benet ha tornat a permetre, amb goig dels tradicionalistes (i alguns suplementes culturals alemanys), el ritu tridentí de manera especial. És a dir, en totes les seues frases tal com ell les havia estipulades l’any 1962 al missal romà, el *Missale Romanum*. Canvia la pregària pels jueus?

Després de les preguntes corresponents, el papa ordenà a principi de febrer de l’any passat que a partir d’aquell moment, els divendres sants es resara el següent text: “Oremus et pro Iudaeis ut Deus et Dominus noster illuminet corda eorum...”

En llatí sona solemne perquè ningú no ho entén. En la traducció al català, en canvi, és prou clar: “Preguem també pels jueus, perquè el nostre Déu i

Cites

Heiner Geissler

Teòleg de Tübingen

“ El principal problema és el papa, per a qui la cosa més important és

la denominada veritat i el poder de l’Església. Per això crea perjudicis en les relacions amb les altres religions cristianes. Primer ha ofès els musulmans i ara ha enutjat els jueus enormement. Que tot açò ocorrega amb un papa alemany ho fa més greu encara. Les disculpes posteriors no repararan el mal.”

Richard Schöder

Teòleg

“ Jesús de Nazaret va dir una vegada: ‘Sigueu astuts com les serps, però pacífics com els coloms.’ El papa Benet XVI hauria de

prestar més atenció a la primera part de la frase; si no, no li podem creure que prenga en consideració la segona part.”

Hans Küng

Ex-secretari general de la CDU

“ És lamentable que el papa s’allunye de les

dones, dels creients de les altres religions, dels divorciats i dels homosexuals. Ell és un dogmàtic, fixat en el dogma teològic i en la pròpia institució. La imatge de Jesús d’aquest papa és totalment espiritualitzada. Ho veu tot sota un aspecte vertical. Els deures amb els homes perden importància. El seu predecessor va buscar el punt comú amb els creients de les altres religions, ell no. Pràcticament es pot tenir la impressió que ell s’estima més un bisbe

de l’extrema dreta, antisemita i catòlic que no una bisbessa evangèlica com la que no va rebre a Colònia.”

Norbert Lammert

President del parlament federal alemany

“ És clar que les manifestacions increïbles

del bisbe anglès Williamson sobre l’Holocaust no tenen cap relació en la decisió del papa. No obstant, a causa dels previsible efectes, no puc entendre en absolut per què ha anunciat la seua decisió en un moment en què ja se’n sabien les declaracions. Aquestes declaracions i esdeveniments posen en perill el diàleg imprescindible d’aquest papa i del seu predecessor amb les organitzacions jueves, les irritacions i consternacions dels quals puc entendre perfectament.”

Senyor il·lumine els seus cors, perquè reconeguen Jesucrist salvador de tots els homes. Déu omnipotent i etern, que vols que tots els homes se salven i assolisquen el coneixement de la veritat que procedeix de Tu, concedeix per la teua bondat que la plenitud dels pobles entre en la teua Església i tot Israel siga salvat. Per Crist Senyor nostre, Amén”.

Per a l'historiador Michael Wolffsohn la “Motu Proprio” fou “el màxim retrocés amb relació al judaisme des del 1945”. Els representants jueus del Grup de Treball de Jueus i Cristians al Comitè Central dels catòlics, varen fer boicot al dia dels catòlics.

Pius XII, beat? Un problema més greu per als jueus d'Israel i de la Diàspora conscients de la història és el procés de beatificació del papa Pius XII, que Benet XVI segueix. El papa italià va silenciar públicament l'Holocaust, bé per precaució diplomàtica o senzillament per por.

Al setembre, el papa Benet donà clarament suport al seu “més apreciat predecessor”. En un congrés de la fundació judeocristiana Pave the Way, el papa parlà de “moltes intervencions que es feren d'amagat i en gran silenci perquè, veient la situació concreta d'aquells temps històrics tan difícils, només així es podia evitar el pitjor i salvar el màxim nombre de jueus possible”. Les contribucions del papa Pacelli no sempre “s'han investigat amb la llum correcta”.

Malgrat que Pius XII, en secret, va salvar la vida de molts jueus, al museu commemoratiu de l'Holocaust Iad Vashen el seu nom sempre serà citat com a exemple de l'horror de l'església.

A l'ex-cap de govern italià Francesco Cossiga no el sorprenen aquestes tensions que es perceben una vegada i altra: “No hem d'oblidar que en el catolicisme ha arrelat un fort antijudaisme. És ben cert que dos papes, Wojtyła i Ratzinger, no són suficients per a arrencar-lo.

Ja l'apòstol Pau havia escrit dels jueus: “Aquests han matat fins i tot Jesús nostre Senyor i els profetes; també a nosaltres ens han perseguit. Ells desagraden a Déu i són enemics de tots els homes.”

Unitat absoluta amb l'Església Catòlica: sacerdots de la Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X amb el papa.

Per als cristians, els jueus foren durant quasi 2.000 anys presumptes *deicides*. L'antijudaisme passa com un fil roig per la història de l'Església, sovint també com a rastre de sang.

A final del segle XI, quan el papa Urbà II féu la crida per a conquerir la Terra Santa, milers de croats de França i Alemanya marxaren. En comptes de partir cap a Jerusalem, primer cercaren els veïns jueus a la seua pròpia pàtria. En un dia, el poble cristià, sota el crit de guerra “vengem la sang del crucificat”, assassinà quasi 1.000 persones de la forta comunitat jueva de Magúncia.

Regularment hi havia progroms. L'any 1298 els “exterminadors de jueus”, liderats pel cavaller Rindfleisch de Röttingen, marxaren per Francònia i mataren al voltant de 5.000 jueus. Especialment perillós per als jueus era el Divendres Sant, quan els cristians, commoguts per una devota set de sang, perseguïen els *deicides*. A final del segle XV els cristians s'havien preocupat, a base d'assassinats i expulsions, que al sud i a l'oest d'Europa no quedara pràcticament cap jueu viu.

Tampoc Martí Luter, el reformador, no fou amic dels jueus. Aconsellava: “Primerament s'ha de botar foc a les sinagogues i les escoles i, si no cremen, tirar-hi terra fins a cobrir-les perquè cap home no en veja mai més una pedra ni una cendra. Després també se n'han de destruir les cases.”

Al llarg del segle XIX, l'antisemitisme, justificat pel racisme, substituï

i desbancà l'antijudaisme. El teòleg Hans Küng opina: “El nacionalsocialisme no hauria estat possible sense l'antisemitisme centenari de l'Església”. Tanmateix, és cert que durant el domini nazi sorgiren ràpidament conflictes entre la doctrina catòlica i l'ambició de poder universal dels membres del partit. També és cert que alguns bisbes estaven clarament confrontats amb els governants, però l'aniquilació dels jueus no era, de cap manera, allò que creava la més gran preocupació a l'episcopat alemany.

Torpedinar el Vaticà II. Per fi l'any 1965 el papa Pau VI manifestà en la declaració “Nostra aetate” del concili II del Vaticà una negació definitiva cap a l'antijudaisme. L'Església lamentava –això deia al document revolucionari– “tots els arravataments d'odi, totes les persecucions i manifestacions d'antisemitisme que s'hagueren produït en qualsevol moment i per qualsevol persona contra els jueus”.

És justament aquest document, que els seguidors de Lefebvre no han reconegut fins avui. La Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X veu el concili II del Vaticà essencialment com “una escletxa en l'Església”, “a través de la qual ha entrat fum de Satanàs dins l'Església”.

El representant dels ultres a Alemanya es diu Peter Franz Schmidberger, Superior de Districte de la Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X de Stuttgart.

EL TEMPS

EL TEMPS

Després d'un breu titubeig es distanciació de les declaracions del seu germà Williamson: "El fet de llevar importància als assassinats de jueus i a les monstruositats del règim nazi és inacceptable per a nosaltres. Vull demanar disculpes per aquest comportament i distanciar-me de qualsevol declaració d'aquesta mena."

Però poc abans de Nadal, Schmidberger i els seus havien escrit als bisbes alemanys per recordar-los el presumpte pecat original dels jueus: "Amb la mort de Crist a la creu s'esquincen les cortines del temple, es dissol l'antiga aliança. Així que els jueus dels nostres dies no tan sols no són els nostres germans de fe, sinó, més encara, són còmplices de la mort de Déu sempre que no es distancien de la seua culpa a través del reconeixement de la divinitat de Crist i del baptisme".

Aquest pensament ancestral i atàvic que concep el judaisme tacat per la culpa torna a formar part de l'església des del decret de Benet. Açò és el que passà realment el 24 de gener del 2009.

Dieter Graumann, vice-president del Consell Central dels Jueus a Alemanya, parla de "desastre absolut". Precisament un alemany ha fet retrocedir el diàleg cristiano-jueu dècades enrere. "Això ho fa tan amarg –diu Graumann–, tan trist, tan incomprensible."

Oded Wiener, director general responsable del diàleg interreligiós al Gran Rabinat, informa sobre les telefonades dramàtiques entre Jerusalem i Roma per a salvar allò que es puga. Però la decepció és enorme. El gran rabí de Venècia, Elia Enrico Richetti, ha rescindit la col·laboració amb l'Església Catòlica, perquè al papa li falta "el més senzill dels respectes" cap als jueus. Veu "la destrucció de cinquanta anys d'història eclesiàstica."

Per a l'antecessor de Benet, Joan Pau II, el diàleg amb els jueus era una necessitat capital. De jove, va viure a Polònia la matança de jueus pels nazis i de papa va marcar l'antisemitisme com un "pecat contra Déu i els homes". Per a ell, els jueus eren "els nostres germans grans".

El rabí Walter Homolka va parlar amb Joseph Ratzinger, abans de la seua elecció com a papa, sobre el diàleg judeocristià. "Ho va considerar correcte", recorda Homolka, "però no semblà dir-ho amb el cor". Walter Homolka, responsable de la formació dels rabins a Alemanya, ja no creu en

una distensió de les relacions entre els jueus i l'Església Catòlica mentre Benet continue estant-hi al cim: "Esperem el pròxim papa."

Com posaran fi els jueus al greu enfrontament amb el Vaticà no depèn tan sols de la direcció que es prenga a Roma, sinó també dels creients de tot el món. L'alemany Graumann desitja "que els catòlics s'alcen. Molts han de manifestar: 'No deixarem els jueus sols.'"

Com continua? David Rosen, de Jerusalem, és president del comitè jueu internacional del Departament d'Afers Interreligiosos. Hi era present quan Benet va fer un discurs commovedor al memorial d'Auschwitz: "En aquest lloc fracassen les paraules; de fet, només pot haver-hi un silenci commovedor; silenci que és un crit interior a Déu: per què has callat? Com has pogut permetre açò? En aquest silenci ens inclinem profundament davant la multitud incommensurable que ací van patir i ací foren morts." I: "Fou i és un deure per a la veritat i per al dret dels

Per a l'antecessor de Benet, Joan Pau II, l'antisemitisme era com un "pecat contra Déu i els homes"

qui han patit, un deure davant Déu. Com a successor de Joan Pau II i com a fill del poble alemany, sóc ací.”

La nova i clara, tot i que també afegida esgarrifosament, condemna a l'antisemitisme del papa Benet XVI dóna esperances a Rosen que la reconciliació entre jueus i cristians no serà eternament perjudicada.

No obstant això, el rabí Rosen ha anul·lat la trobada anual amb els representants del Vaticà planejada per a principi de març. “L'Església ha d'aclarir –diu l'influent rabí– si la Fraternitat Sacerdotal de Sant Pius X comparteix la doctrina sobre l'antisemitisme”; per exemple, l'afirmació de Joan Pau II que l'antisemitisme és “un pecat contra Déu i els homes”.

També juristes canònics catòlics opinen que el cisma només s'acabarà del tot quan els tradicionalistes reconeguen clarament l'autoritat del papa i les conclusions del concili II del Vaticà. Llevat que, diu per exemple el jurista eclesiàstic de Trèveris Peter Krämer, continuara “existint la suspensió del les funcions”. Això ho va concloure de la declaració de Benet dels dimecres.

“Desitge –diu el papa– que dels meus gestos sorgesca l'esforç immediat de la vostra part per a poder fer els passos necessaris per a realitzar la completa unitat amb l'església.

D'aquesta manera es provaran les fidelitats autèntiques i el reconeixement del magisteri i de l'autoritat del papa i del concili II del Vaticà.”

L'èxit dels lefevbristes. El bisbe Williamson està al seu seminari Nostra Senyora Coredemptora, a La Reja, una construcció neobarroca pretensiosa a 50 quilòmetres a l'oest de Buenos Aires. No s'hi admeten periodistes. Són vacances i el bisbe no hi vol admetre ningú. Així i tot, el cap de setmana titllà les seues declaracions sobre l'Holocaust d'“imprudents” i lamentà que causaren a Benet “preocupacions innecessàries”. El vertader penediment sona d'una altra manera.

Poc abans de rebre una carta des del quarter general de l'FSSPX suïssa que li imposava silenci, Williamson escrigué una carta als seus fidels, absolutament triomfant: “Aquest decret és un gran pas per a l'església, sense que l'FSSPX s'haja hagut de vendre. Agraïm i preguem per Benet XVI i tots els seus col·laboradors que han ajudat a imposar aquest document contra un clam cridat a cor pels mitjans de comunicació.”

Això és clar. Els tradicionalistes tenen realment raó en una cosa: tenen motius per a celebrar. Han aconseguit un altre pas de tornada cap a l'Unam et Sanctam, i sense concessions.

El cap de l'església, Benet, a Regensburg (2006): la torre d'ivori de la teologia. Protesta antipapa a Karachi (2006): exigència de la mort del papa. Arreu d'Europa s'han succeït les protestes per la decisió del papa de rehabilitar el bisbe Williamson. A França s'han manifestat a les portes de la seu vaticana a París.

Òbviament, Joseph Ratzinger, l'erudit professor de teologia, no ha desitjat aquestes obligacions. L'Esperit Sant l'ha elevat a la càtedra de Sant Pere, digué ell al conclave; ell és només un treballador a les vinyes del Senyor.

Però la feina a les vinyes ha acabat essent un calvari.

Malgrat tots els esforços de diàleg amb la Xina, amb les esglésies de l'est, amb l'islam, continuament aquest papa ensopega amb la qüestió de l'Holocaust, com si fora maleït. L'assumpte amb la readmissió dels tradicionalistes és una més de les estacions del seu *via crucis*.

Benet XVI serà el darrer papa que haurà viscut a la seua carn l'infern del nacionalsocialisme. Potser no és cap casualitat, sinó una ironia de la història que justament l'antic jove hitlerià Joseph Ratzinger de Marktl am Inn haja de carregar una vegada i una altra als seus muscles el pes d'aquesta història. Tant si ho vol com no.

Stefan Berg, Christoph Schult, Alexander Smolczyk, Michael Sontheimer, Peter Wensierski

Traducció de Beatriu Vallès